

Հովելի Գիրքը և Լաոդիկեան Յոթներորդ Օրուայ Աղվենտիստ Եկեղեցին - Թիւ Քսաներեք

Jeff Pippenger

2026-01-04

Թիվ քսաներեք

Քսաներկուերորդ հոդվածում ես գրեցի. «Այնուհետև տասնմեկերորդ գլխում ընտրյալ ժողովրդի տոհմաբանությունը ներկայացված է տասը անուններով՝ Մեմից մինչև Աբրամ: Տասնմեկերորդ գլուխը Բաբելոնի աշտարակի պատմությունն է, բայց նաև ընտրյալ ժողովրդի տոհմաբանությունը, ինչպես այն ներկայացված է Աբրահամով: Տասնմեկերորդ գլուխը ներկայացնում է մի ընտրյալ ժողովուրդ, որ պետք է Աստծո հետ մտներ եռակի ուխտի մեջ: Երրորդ և վերջին քայլը Իսահակի զոհաբերությունն էր քսաներկուերորդ գլխում: «Տասնմեկ» գլուխը ալֆայական սկիզբն է, իսկ «քսաներկու» գլուխը՝ օմեգայական ավարտը: Այն հավատը, որ անհրաժեշտ է Աստծո ձայնը լսելու համար անունների նշանակության մեջ, ոչնչով չի տարբերվում այն հավատից, որ անհրաժեշտ է Նրա ձայնը լսելու համար Նրա Խոսքի թվակարգության մեջ»:

Տասնմեկերորդ գլուխը ներկայացնում է Կայենի ուխտը և Աբելի ուխտը: Տարիների ընթացքում մենք բազմիցս ցույց ենք տվել, որ Բաբելոնի աշտարակի մարգարեական բնութագրերը ներկայացնում են կեղծ ուխտ: Ջրհեղեղից հետո եղավ տնօրինությունների փոփոխություն. մինչ ջրհեղեղը երկրպագությունը կատարվում էր Եդեմի դռան մոտ, իսկ ջրհեղեղից հետո երկրպագությունը պետք է կատարվեր զոհասեղանի վրա: Ջոհասեղանը ուներ աստվածաշնչյան հստակ պահանջներ: Այն պետք է կառուցվեր բնական քարից՝ առանց մարդու կողմից քարը կոտրատելու կամ տաշելու: Այն պետք է լիներ քար քարի վրա՝ առանց շաղախի:

Աշտարակի նպատակը Նեբրովթի համախոհների համար անուն ստեղծելն էր, ինչը ներկայացնում է բնավորություն: Աշտարակի մեջ մենք տեսնում ենք, թե ինչպես է մարդը փորձում փրկել իրեն, և բարձրացնել իրեն՝ որպես երկնքի աստվածներ: Աշտարակը մի եկեղեցու խորհրդանիշ է, որը կարծում է, թե կարող է ինքն իրեն փրկել, և թե պետք է բարձրացվի, ինչպես անում են տասը թագավորները Սաղմոս 83-ում, երբ նրանք բարձրացնում են պապական գլուխը Աստվածաշնչյան մարգարեության չար դաշնակցության մեջ, որը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Ասափի օրհներգը կամ Սաղմոսը: Մի՛ լռիր, ո՛վ Աստված. մի՛ պահիր խաղաղությունդ, և մի՛ մնա անշարժ, ո՛վ Աստված: Քանզի ահա քո թշնամիները աղմուկ են բարձրացնում, և քեզ ատողները գլուխ են բարձրացրել: Սաղմոսներ 83:1, 2.

Աշխարհը հենց նոր կործանվել էր Նոյյան ջրհեղեղով, և այն պատճառն, որով Աստված սահմանեց նախաջրհեղեղյան աշխարհի համար շնորհքի ժամանակի փակումը, այն էր, որ մարդու խորհուրդները շարունակաբար չար էին դարձել: Աստվածաշունչը

միասնության մասին խոսում է տարբեր կերպերով, որոնցից մեկն է «աչք աչքի» տեսնելը: Մի թե կարող են երկուսը միասին քայլել, եթե համաձայն չլինեն:

Արդ, աղաչում եմ ձեզ, եղբայրներ՝ ը, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անունով, որ դուք բոլորդ նույն բանը խոսեք, և ձեր մեջ բաժանումներ չլինեն, այլ որ լիովին միացած լինեք նույն մտքով և նույն դատողությամբ: Ա Կորնթացիս 1:10.

Երբ Աստված Նեբրովդի թագավորության վրա եկած դատաստանի ժամանակ խառնեց լեզուն, դա ցույց է տալիս, որ նախքան խառնվելը նրանք բոլորը միության մեջ էին, և հետևաբար բոլորը նույն բնավորությունն ունեին, իսկ այդ բնավորությունը մարդկային գործերի վրա հիմնված կրոն էր՝ ի հակադրություն նույն գլխում Աբրահամով ներկայացվածների: Մեմը Նեբրովդի օրերում հավատարիմ անձ էր: Պատմիչները Մեմին մատնանշում են որպես նրան, ով սպանեց Նեբրովդին՝ Տիրոջ առաջ հզոր ապստամբին: Միտքը մնում է հաստատ նաև առանց պատմիչների կարծիքների, որովհետև Մեմը ուխտի մարդ է, որն իր արյունագիծը տանում է դեպի Նոյ, ուխտի մարդ, որն իր արյունագիծը տանում է ետ մինչև Մեթ, մեկ այլ ուխտի մարդ, որը մտավ ուխտի պատմության մեջ՝ փոխարինելու իր եղբորը՝ Աբելին, որը ևս մեկ ուխտի մարդ էր և Ադամի անմիջական ժառանգը:

Ծննդոց տասնմեկերորդ գլուխը Քրիստոսի և սատանայի միջև մեծ պայքարն է՝ կյանքի ուխտի և մահվան ուխտի համատեքստում: Նեբրովդը ներկայացնում է Տիրոջ առաջ մեծ որսորդին, որովհետև նա ներկայացնում է մի եկեղեցի, որն ունի բազմաթիվ նվիրյալներ: Աբրամը, Մեմի միջոցով, ներկայացնում է մի եկեղեցի, որն ունի սակավաթիվ նվիրյալներ: Երբ Նեբրովդը կառուցում էր իր աշտարակը, Մեմն էր ուխտի մարդը, սակայն տասնմեկերորդ գլխի երկու ուխտերը ներկայացված են ոչ թե Մեմով և Նեբրովդով, այլ Նեբրովդով և Աբրահամով: Պողոսը հստակորեն նույնացնում է այս մարգարեական կանոնը:

Քանզի այս Մելքիսեդեկը՝ Սաղեմի թագավորը, Բարձրյալ Աստծու քահանան, որ ընդառաջ ելավ Աբրահամին, երբ նա վերադառնում էր թագավորների կոտորածից, և օրհնեց նրան, որին նաև Աբրահամը ամեն ինչից տասանորդ տվեց, նախ՝ մեկնությամբ Արդարության Թագավոր, և ապա նաև Սաղեմի Թագավոր, այսինքն՝ Խաղաղության Թագավոր, առանց հոր, առանց մոր, առանց ծագման, չունենալով ոչ օրերի սկիզբ, ոչ էլ կյանքի վախճան, այլ Աստծու Որդուն նմանված՝ մնում է քահանա հավիտյան: Արդ, նկատի առեք, թե որքան մեծ էր այս մարդը, որին նույնիսկ նահապետ Աբրահամը ավարից տասանորդ տվեց:

Եվ ճշմարիտ, Ղևիի որդիներից նրանք, որ ստանում են քահանայության պաշտոնը, պատվիրան ունեն ժողովրդի կողմից տասանորդներ առնելու ըստ օրենքի, այսինքն՝ իրենց եղբայրներից, թեև նրանք ելել են Աբրահամի գոտկատեղից:

Բայց նա, որի ծագումը նրանցից չի հաշվվում, տասանորդներ առավ Աբրահամից և օրհնեց նրան, որ ուներ խոստումները: Եվ առանց ամենայն հակասության՝ փոքրը օրհնվում է մեծից: Եվ այստեղ մահկանացու մարդիկ են տասանորդներ առնում, իսկ այնտեղ՝ նա, որի մասին վկայված է, թե կենդանի է: Եվ, այսպես ասած, Ղևին ևս, որ

տասանորդներ է առնում, Աբրահամի միջոցով տասանորդ տվեց: Որովհետև նա դեռ իր հոր գոտիների մեջ էր, երբ Մելքիսեդեկը հանդիպեց նրան: Եբրայեցիս 7:1–10.

Մելքիսեդեկի թեմայի մեջ ներկա ճշմարտության մեծ չափ կա, սակայն ես պարզապես մատնանշում եմ, որ Պողոսը ուղղակիորեն ուսուցանում է, թե ուխտի մարդկանց մարգարեական բնութագրերը, և դրանով նկատի ունեմ ներշնչված վկայության մեջ եղող տղամարդկանց և կանանց, որոնց Սուրբ Գրային վկայությունը նշանաբար է մատնանշում Աստծո՝ մարդկության հետ ունեցած ուխտի մարգարեական գծի մեջ: Պողոսը ուսուցանում է, որ Մելքիսեդեկը, որը ապրել էր նախքան Սինայի վրա դևտական քահանայության հաստատվելը, և հետևաբար՝ ավելի քան չորս հարյուր տարի նախքան դևտական քահանայություն գոյություն ունենալը, տասանորդ էր ընդունել Ղևիից: Ղևտական քահանայության մեջ լինելու համար պետք էր լինել դևտացի, որը կարողանար ապացուցել իր արյունակցական ծագումը Ղևիից: Մելքիսեդեկը չէր կարող ցույց տալ, որ իր ծագումը Ղևիի տոհմից էր, որովհետև Ղևին դեռևս չէր ծնվել:

Մարգարեության այն գիծը, որը ներկայացնում է Աստծո ուխտը Ադամի և Եվայի հետ, իրականում երկու ուխտ է: Առաջինը կյանքի ուխտ էր՝ մի պարզ փորձությամբ: Անկումից և անհաջող փորձությունից հետո հաջորդ ուխտը ներառում էր գառան արյունը՝ հանդերձ ապահովելու համար: Այնուհետև եղավ Աստծո ուխտը մարդկության հետ՝ ներկայացված ծիածանով, Նոյով և զոհասեղանի երկրպագությամբ: Այնուհետև եղավ Ծննդոց տասնմեկերորդ գլուխը, որտեղ սկսվեց Աստծո ուխտը ընտրյալ ժողովրդի հետ, որ պիտի կոչվեր Եբրայեցիներ: Այդ պատմություններից յուրաքանչյուրում աստվածաշնչյան կերպարները ուխտի տղամարդիկ կամ կանայք են:

Ծննդոց տասնմեկերորդ գլխում ներկայացվում է կյանքի ուխտի սկիզբը ընտրյալ ժողովրդի հետ, և այն ներկայացվում է հենց այնտեղ, որտեղ Նեբրովթը հաստատում է մահվան ուխտը, ինչպես այն պատկերված է աղյուսներով և շաղախով, որոնք կեղծօրինակն էին զոհասեղանով ներկայացված չտաշված քարերի և առանց շաղախի լինելու: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ զոհասեղանը ներկայացնում է Քրիստոսին. հետևաբար Նեբրովթի կրոնը, որը կեղծ կրոն է, ներկայացնում է կեղծ Քրիստոս:

Եվ նրանք միմյանց ասացին. «Եկե՛ք, աղյուս շինենք և այն լավ թրծենք»: Եվ աղյուսը նրանց համար քարի տեղ էր, իսկ կուպրը՝ շաղախի: Ծննդոց 11:3:

Եվ եթե Ինձ համար քարե զոհասեղան շինես, այն տաշած քարից չպիտի շինես, որովհետև եթե գործիքդ բարձրացնես նրա վրա, այն պղծած կլինես: Ելք 20:25:

«Մենք վտանգի մեջ ենք խառնելու սրբությունը և սովորականը: Աստծուց եկող սուրբ կրակը պետք է գործածվի մեր ջանքերում: Ճշմարիտ զոհասեղանը Քրիստոսն է, ճշմարիտ կրակը՝ Սուրբ Հոգին: Սա է մեր ներշնչումը: Միայն այն ժամանակ, երբ Սուրբ Հոգին առաջնորդում և վարում է մարդուն, նա ապահով խորհրդական է: Եթե մենք Աստծուց և Նրա ընտրյալներից շեղվենք՝ հարցնելու օտար զոհասեղանների մոտ, մեզ կպատասխանվի մեր գործերի համեմատ»: Selected Messages, գիրք 3, 300.

Այլ ճշմարտությունների շարքում, Ծննդոց տասնմեկերորդ գլխից մարգարեականորեն բխող դասերից մեկն այն է, որ այն ներկայացնում է մարգարեական մի գծի սկիզբը: Նոյի ջրհեղեղը նշանավորում է մարգարեական բաժանումը: Երբ Նոյը դուրս եկավ տապանից, պիտի լինեի երկրպագության նոր եղանակ, իսկ երկրպագության եղանակը միշտ առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս, ինչպես ներկայացված է Կայենի և Աբելի պատմության մեջ: Ծննդոց տասնմեկը նոր աշխարհ է՝ սկզբնական մի պատմությամբ, որը դառնում է ավարտական պատմության հիմնարար պատմությունը, երբ Աստծո վերջին օրերի ուխտի ժողովուրդը Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում Բաբելոնից դուրս է կանչում տասնմեկերորդ ժամի աշխատավորներին: Նեբրովթը մեղքի մարդն է Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ, իսկ Սեմը, որ Աբրահամն է, Աստծո մարդն է հենց այդ նույն ճգնաժամի մեջ: Ծննդոց տասնմեկի ցրումն ու լեզուների խառնակությունը սկսվեցին Նոյի՝ տապանից դուրս գալուց կարճ ժամանակ անց: Տասնմեկերորդ գլխի թեման երկու ուխտերն են, և պատմությունը հասնում է իր եզրակացությանը, երբ Աբրահամյան ուխտի երրորդ քայլը ներկայացվում է քսաներկուերորդ գլխում:

Տասնմեկերորդ գլուխը Աբրահամի գծի ալֆա պատմությունն է, որը քսաներկուերորդ գլխում հասնում է օմեգա պատմությանը: Նեբրովթի Բաբելոնի սկզբնական պատմությունը և Իսահակի մատուցման ավարտական պատմությունը երկուսն էլ ներկայացնում են մարդկության վրա եկող վերջնական դատաստանը: Այդ գիծը սկսվում է Նեբրովթի աշտարակից և ձգվում մինչև Իսահակի մատուցումը, և այդ գիծը գագաթնակետին է հասնում երկու հակադիր ընծայաբերություններով: Նեբրովթի ընծան ստանում է Աստծո գործադիր դատաստանը, իսկ Աբրահամի դատաստանը ստանում է Աստծո օրհնությունը: Նեբրովթը տասնմեկերորդ գլխի ալֆան է, իսկ Աբրահամը՝ քսաներկուերորդ գլխի օմեգան: Օմեգան միշտ ավելի մեծ է, առնվազն քսաներկու անգամ՝ ըստ եբրայական այբուբենի, և այն գործությունը, որ դրսևորվեց լեզուները խառնելու և ազգերին աշխարհով մեկ ցրելու մեջ, շատ ավելի է գերազանցվել խաչի գործությամբ: Նեբրովթի աշտարակը ներկայացնում է 9/11-ի Երկվորյակ աշտարակները, իսկ Իսահակի մատուցումը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը:

Ընտրյալ ժողովրդի հետ ուխտի գիծը սկսվում է տասնմեկ թվի խորհրդանիշով և ավարտվում՝ քսաներկուսի խորհրդանիշով: Այդ գիծն ավարտվում է փորձության ժամկետի փակմամբ թե՛ Նեբրովթի ալֆա պատմության մեջ, և թե՛ Աբրահամի օմեգա պատմության մեջ: Նեբրովթի և Աբրահամի հենց այդ պատմությունը ներկայացված է Աստվածաշնչի առաջին գրքում, և այն դրված է Նոյի ջրհեղեղի բոլորովին վերջերս տեղի ունեցած կործանման մնացորդները հավաքելու համատեքստում: Աստվածաշնչի առաջին գրքում երկու ուխտերի պատկերավոր ներկայացումը տալիս է երկու վկա, որոնք ներկայացնում են փորձության ժամկետի փակումը տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդը ձգվող գծում:

Ով անիրավ է, թող տակավին անիրավ մնա. և ով պիղծ է, թող տակավին պիղծ մնա. և ով արդար է, թող տակավին արդար մնա. և ով սուրբ է, թող տակավին սուրբ մնա: Հայտնություն 22:11.

Ներքովը դեռևս անհրավ և պիղծ է, իսկ Աբրահամը՝ դեռևս արդար և սուրբ, ինչպես նույնացված է Ծննդոց 11–22-ի ալֆայում, և նաև Հայտնություն 22:11-ի օմեգայում: Փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, 10-րդ համարում հռչակվում է, որ այս գրքի մարգարեության խոսքերը չպետք է կնքվեն: Փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, հենց հաջորդ համարում, Հայտնության մեջ պետք է լինի մի մարգարեություն, որ պիտի բացվի: Տասնմեկերորդ համարից երկու համար հետո Քրիստոսը տալիս է այն բանալին, որով պետք է բացվի այդ մարգարեությունը:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անհրավը թող դեռ անհրավություն անի, և պիղծը թող դեռ պղծվի, և արդարը թող դեռ արդարություն գործի, և սուրբը թող դեռ սրբանա: Եվ ահա, շուտով գալիս եմ, և իմ վարձը ինձ հետ է՝ յուրաքանչյուրին հատուցելու ըստ նրա գործի»:

Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վերջը, առաջինը և վերջինը: Հայտնություն 22:10–13:

Քսաներկրորդ գլուխը ամբողջ Աստվածաշնչի օմեգա գլուխն է, և Հայտնության մեջ կնքված մարգարեությունը բացելու բանալին այն սկզբունքն է, որ Քրիստոսը Հայտնության առաջին գլխում, ամեն ինչից վեր, առանձնացրեց: Առաջին գլուխը եբրայական այբուբենի առաջին տառն է, իսկ քսաներկրորդ գլուխը՝ վերջինը: Առաջին գլխի իններորդից մինչև տասնմեկերորդ համարներում Հովհաննեսը ներկայացնում է իրեն և Քրիստոսին նույնացնում որպես Ալֆա և Օմեգա:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և ձեր մասնակիցը նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս, Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը ես Հոգու մեջ եղա, և իմ ետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ փողի ձայնի պես, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը», և՝ «Ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյունիա, և Պերգամոն, և Թյատիրա, և Սարդիս, և Փիլադելփիա, և Լաոդիկեա»: Հայտնություն 1:9–11.

Տասնմեկերորդ համարում Հովհաննեսը գտնվում է Պատմոսում, բայց տասներկուերորդ համարում նա շրջվում է, և այդ պահից սկսած գտնվում է երկնային սրբարանում: Այսպիսով, 9/11 համարներում մենք գտնում ենք Հովհաննեսի վկայությունը, որը նույնացնում է Հիսուսին որպես Ալֆա և Օմեգա, մի բան, որ Հիսուսն արդեն իսկ Իր մասին նույնացրել էր 8-րդ համարում:

«Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վախճանը,— ասում է Տերը, որ կա, և որ էր, և որ գալու է, Ամենակալը»: Հայտնություն 1:8.

Ութերորդ համարում Հովհաննեսը գրում է այն, ինչ լսեց, որ Քրիստոս Իր մասին ասում էր: Իններորդից մինչև տասնմեկերորդ համարներում Հովհաննեսը խոսում է իր մասին: Սա առաջին տասնմեկ համարներում ներկայացնում է երկու վկաների, որոնք

Քրիստոսին նույնացնում են որպես Ալֆա և Օմեգա: Իններորդից մինչև տասնմեկերորդ համարները ներկայացնում են իրենց սեփական մտքի միավորը: Թեև կապված են ամբողջ գլխի հետ, այս համարներում Հովհաննեսը խոսում է իր մասին, մինչդեռ չորրորդից մինչև ութերորդ համարներում Հովհաննեսը Աստվածության անունից է խոսում Նրա եկեղեցիներին: Չորրորդ համարը սկսում է մտքի միավոր, որն ավարտվում է ութերորդ համարում: Սա ճանաչվում է Քրիստոսի բացման բնութագրերով՝ Նա, Ով էր, և է, և դեռ պիտի գա, որոնք նույնացվում են չորրորդ համարում, ապա կրկին՝ ութերորդ համարում:

Հովհաննեսը՝ Ասիայում գտնվող յոթ եկեղեցիներին. շնորհք ձեզ և խաղաղություն՝ նրանից, որ կա, որ էր և որ գալու է, և այն յոթ Հոգիներից, որ նրա աթոռի առաջ են, և Հիսուս Քրիստոսից, որ հավատարիմ վկան է, մեռելներից անդրանիկը և երկրի թագավորների իշխանը: Նրան, որ սիրեց մեզ և իր իսկ արյամբ լվաց մեզ մեր մեղքերից, և մեզ արեց թագավորներ ու քահանաներ Աստծուն և իր Հորը, նրան լինի փառք և իշխանություն հավիտյանս հավիտենից: Ամեն: Ահա, նա գալիս է ամպերով, և ամեն աչք պիտի տեսնի նրան, նաև նրանք, որ խոցեցին նրան. և երկրի բոլոր ազգատոհմերը պիտի ողբան նրա պատճառով: Այո՛, ամեն:

Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վախճանը, ասում է Տերը, որ է, և որ էր, և որ գալու է, Ամենակալը: Հայտնություն 1:4-8:

Առաջին գլխի առաջին երեք համարները ներկայացնում են Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որը բացվում է հենց շնորհքի ժամանակի փակվելուց առաջ, որովհետև երրորդ համարն ասում է. «Ժամանակը մոտ է»: «Ժամանակը մոտ է» արտահայտությունը նույնական է քսաներկուերորդ գլխի տասներորդ համարի խոսքին, որն ասում է. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է»: Այն մարգարեությունը, որ բացվում է, Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունն է:

Չորրորդ համարը սկսում է դրոշմների բացումը, և չորրորդ համարը սկսվում է Հովհաննեսի վկայությամբ՝ «Ես՝ Հովհաննես», իսկ ապա ութերորդ համարում հենց Քրիստոսն է նույնացնում Ինքն Իրեն: Այդ հինգ համարներից առաջինում՝ մարդկային վկա, և վերջում՝ աստվածային վկա: Չորրորդ համարը նույնացնում է Երկնավոր Հորը որպես նրան, «որ կա, և որ էր, և որ գալու է»: Ութերորդ համարը նույնացնում է Քրիստոսին որպես նրան, «որ կա, և որ էր, և որ գալու է»:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացելու բանալին ալֆայի և օմեգայի սկզբունքն է: Որպես Առաջին և Վերջին՝ Քրիստոսը նաև ներկայի մեջ է, թեև Նա եղել է անցյալում և պիտի լինի ապագայում: Այն փաստը, որ թե՛ Հիսուսը և թե՛ Հայրը այն Աստվածն են, որ էր, և է, և դեռ պիտի գա, Քրիստոսին որպես Ալֆա և Օմեգա ներկայացնելու ևս մի ձև է: Նա է Ալֆան և Օմեգան, Առաջինը և Վերջինը, Սկիզբը և Վախճանը, և Նա եղել է սկզբում ու պիտի լինի վախճանում: Արքայության «բանալիները», որ տրվել են Կեսարիա Փիլիպպեում գտնվող եկեղեցուն, նաև այն «բանալին» է, որ Եսայիա 22:22-ում դրվել է Եդիակիմի ուսին: Հայտնության գրքի ալֆան առաջին գլուխն է, իսկ օմեգան՝ քսաներկուերորդ գլուխը, ուստի Հայտնության գլուխներում մենք գտնում ենք ամբողջ

եբրայական այբուբենը: Տասներեքերորդ գլուխը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների, իսկ դրանից հետո՝ աշխարհի ապստամբությունը: Առաջին գլուխը ներկայացնում է Քրիստոսին որպես Ալֆա և Օմեգա, իսկ քսաներկուերորդ գլուխը նույն ճշմարտությունն է հաստատում, սակայն առաջին գլխում հիշատակված բացման հետ առնչությամբ: Առաջին, տասներեքերորդ և քսաներկուերորդ գլուխները ներկայացնում են այն երեք եբրայական տառերը, որոնք միասին կազմում են «ճշմարտություն» բառը:

Մատթեոսի քսաներեքերորդ գլխում Հիսուսը ութ վայ է հռչակում փարիսեցիների և սադուկեցիների վրա: Քսաներկուերորդ գլխի վերջին համարում Քրիստոսի և վեճեր հրահրող հրեաների փոխգործակցությունն ավարտվեց Դավթի հանելուկով, մի հանելուկ, որ կարող է լուծվել միայն այն դեպքում, եթե հասկանում եք ալֆայի և օմեգայի սկզբունքը:

Երբ փարիսեցիները միասին հավաքված էին, Հիսուսը հարցրեց նրանց՝ ասելով. «Ի՞նչ եք մտածում Քրիստոսի մասին. ո՞ւմ որդին է Նա»:

Նրան ասում են. «Դավթի Որդին»:

Նա նրանց ասում է. «Ուրեմն ինչպե՞ս է Դավիթը Հոգով նրան Տեր կոչում՝ ասելով. «Տերն ասաց իմ Տիրոջը. Նստի՛ր իմ աջ կողմում, մինչև որ քո թշնամիներին քո ոտքերի պատվանդան դնեմ»: Ապա եթե Դավիթը նրան Տեր է կոչում, ինչպե՞ս է նա նրա որդին»:

Եվ ոչ ոք չկարողացավ Նրան մի խոսք անգամ պատասխանել, և այդ օրվանից այլևս ոչ ոք չհանդգնեց Նրան հարցեր տալ: Մատթեոս 22:41–46:

Քսաներկուերորդ գլխի եզրափակիչը մատնանշում է ուխտի պատմության մի ուղենիշ: Երեմիան նույնպես անդրադառնում է ճշմարտության այս գծին:

Խոսքը, որ Տիրոջից եկավ Երեմիայի վրա՝ ասելով. Կանգնիր Տիրոջ տան դռանը և այնտեղ հռչակիր այս խոսքը ու ասա՝. Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ բոլոր Հուդայի մարդիկ, որ այս դռներով մտնում եք՝ Տիրոջը երկրպագելու: Այսպես է ասում Զորությունների Տերը, Իսրայելի Աստվածը. Բարեփոխեցե՛ք ձեր ճանապարհներն ու ձեր գործերը, և Ես ձեզ պիտի բնակեցնեմ այս վայրում: Մի՛ վստահեք ստության խոսքերին՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն են սրանք»:

Որովհետև եթե դուք իսկապես շտկեք ձեր ճանապարհները և ձեր գործերը, եթե իսկապես դատաստան գործադրեք մարդու և իր մերձավորի միջև, եթե չճնշեք օտարականին, որբին և այրիին, և անմեղ արյուն չթափեք այս վայրում, և չընթանաք այլ աստվածների հետևից՝ ձեր իսկ վնասի համար, այն ժամանակ ձեզ պիտի բնակեցնեմ այս վայրում, այն երկրում, որ տվել եմ ձեր հայրերին հավիտյանս հավիտենից: Ահա, դուք ապավինում եք սուտ խոսքերին, որոնք օգուտ տալ չեն կարող: Մի՛ թե պիտի գողանաք, սպանեք, շնություն գործեք, սուտ երդվեք, խունկ ծխեցնեք Բահադին և գնաք ձեզ անծանոթ այլ աստվածների հետևից, և ապա գաք ու կանգնեք իմ առաջ այս տանը, որ կոչված է իմ անունով, և ասեք. «Մենք ազատված ենք, որպեսզի գործենք այս բոլոր պղծությունները»:

Մի՞թե այս տունը, որ կոչվում է իմ անունով, ձեր աչքերում ավագակների որջ է դարձել: Ահա՛, ես էլ եմ տեսել դա, ասում է Տերը: Բայց հիմա գնացե՛ք իմ այն վայրը, որ Սելովում էր, ուր սկզբում դրեցի իմ անունը, և տեսե՛ք, թե ինչ արեցի նրան իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի ամբարշտության պատճառով:

Եվ այժմ, որովհետև դուք արել եք այս բոլոր գործերը, ասում է Տերը, և ես ձեզ խոսեցի՝ վաղ արթնանալով ու խոսելով, բայց դուք չլսեցիք, և ես կանչեցի ձեզ, բայց դուք չպատասխանեցիք, ուստի այս տան հետ, որ կոչված է իմ անունով, որի վրա դուք հույս եք դնում, և այն վայրի հետ, որ ես տվեցի ձեզ ու ձեր հայրերին, կվարվեմ այնպես, ինչպես վարվեցի Սելովի հետ: Եվ ես ձեզ կհեռացնեմ իմ երեսի առջևից, ինչպես հեռացրի ձեր բոլոր եղբայրներին, այսինքն՝ Եփրեմի ամբողջ սերունդը: Ուստի դու մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար, և նրանց համար ո՛չ աղաղակ բարձրացրու, ո՛չ աղոթք արա, և ինձ մոտ բարեխոսություն մի՛ արա, որովհետև ես քեզ չեմ լսելու: Երեմիա 7:1–16.

Երեմիային ասվեց չաղոթել հին Իսրայելի համար, որովհետև նրանք հասել էին անդառնալի մի կետի, ինչպես նաև քսաներկուերորդ գլխի վերջում վիճաբանող հրեաները: Երբ Մովսեսը (ուխտի մարդը) բախվեց Աստծո որոշմանը՝ կործանել ընտրյալ ուխտի ժողովրդին, Մովսեսը բարեխոսեց աղոթքով: Յոթերորդ գլխում Երեմիային ասվում է չաղոթել հենց նույն այդ ուխտի ժողովրդի համար: Շիլոյի մարգարեական պատմությունը մեկ համարում արտահայտված՝ տող առ տող վկայությունն է այն բանի, որ Աստված մերժում է ընտրյալ ուխտի ժողովրդին, երբ նրանց մեղքը հասնում է անփրկագնելի մի կետի:

Եփրայիմը միացել է կուռքերին. նրան հանգիստ թողեք: Ովսեն 4:17.

Ուխտի պատմության մեջ այն կետը, որտեղ Աստված ավարտում է Իր ուխտական հարաբերությունը, մի որոշակի նշանաքար է: Հեսուի և Քաղեբի լուրի մերժումը, որը նշանավորում էր տասներորդ փորձությունը, մեկ այլ օրինակ է: Մի քանի գլուխ անց Երեմիային նույնպես ասվում է, որ չաղոթի այս ժողովրդի համար:

Ուստի դու մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար և նրանց համար ո՛չ աղաղակ, ո՛չ աղոթք բարձրացրու, որովհետև երբ իրենց նեղության պատճառով աղաղակեն առ ինձ, Ես նրանց չեմ լսելու: Երեմիա 11:14.

Յոթերորդ գլխում Լաոդիկեցիների դուրս թքվելը կիրականորյա օրենքի ժամանակ, ինչպես ներկայացված է Շիլոահի խորհրդանշանով, ցույց է տալիս, թե Նա մոտ ապագայում ինչ «պիտի անի»:

Ուստի ես այդ տանն էլ, որի վրա իմ անունն է կոչված, և որին դուք ապավինում եք, և այն վայրին, որ ես տվել եմ ձեզ ու ձեր հայրերին, կանեմ այնպես, ինչպես արեցի՝ Սելովին: Եվ ես ձեզ կվանեմ իմ առաջից, ինչպես վոնդեցի ձեր բոլոր եղբայրներին՝ Եփրեմի ամբողջ սերունդը: Ուստի դու մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար, և նրանց համար ո՛չ աղաղակ բարձրացրու, ո՛չ աղոթք, և ինձ մոտ բարեխոսություն մի՛ արա, որովհետև ես քեզ չեմ լսելու: Երեմիա 7:14–16.

Տասնմեկերորդ գլխում չաղոթելու պատվերը վերաբերում է այն երկյուղին, որը պիտի համակի լաոդիկեցիներին, երբ նրանք իրենց գտնեն այն նեղության ժամանակում, որ կհետևի կիրակնօրյա օրենքին: Նրանց ապրած երկյուղը տեղադրված է ուխտի մերժման իրենց պատմության շրջանակում:

Լսեցե՛ք այս ուխտի խոսքերը և խօսեցե՛ք Յուդայի մարդկանց և Երուսաղեմի բնակիչների հետ. Եվ ասա՛ նրանց,

Այսպես է ասում Բարայելի Տեր Աստվածը.

Անիծյալ լինի այն մարդը, որ չի հնազանդվում այս ուխտի խոսքերին, որ ես պատվիրեցի ձեր հայրերին այն օրը, երբ նրանց դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից՝ երկաթե հնոցից, ասելով. «Հնազանդվե՛ք իմ ձայնին և կատարե՛ք դրանք՝ ըստ այն ամենի, ինչ ես պատվիրում եմ ձեզ. և դուք պիտի լինեք իմ ժողովուրդը, իսկ ես պիտի լինեմ ձեր Աստվածը, որպեսզի հաստատեմ այն երդումը, որ երդվել եմ ձեր հայրերին՝ նրանց տալու կաթ ու մեղր բխեցնող մի երկիր, ինչպես այս օրն է»:

Ապա ես պատասխանեցի ու ասացի. «Թող այդպես լինի, ո՛վ Տեր»: Այնժամ Տերն ինձ ասաց.

Հռչակի՛ր այս բոլոր խոսքերը Հուդայի քաղաքներում և Երուսաղեմի փողոցներում՝ ասելով. «Լսեցե՛ք այս ուխտի խոսքերը և կատարեցե՛ք դրանք: Որովհետև այն օրից, երբ նրանց դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից, մինչև այս օրը, ես հաստատապես վկայեցի ձեր հայրերին՝ վաղ առավոտից վեր կենալով և վկայելով, ասելով. «Հնազանդվե՛ք իմ ձայնին»: Սակայն նրանք չհնազանդվեցին և իրենց ականջը չխոնարհեցին, այլ ամեն մեկն ընթացավ իր չար սրտի մտածումների հետևից. ուստի նրանց վրա պիտի բերեմ այս ուխտի բոլոր խոսքերը, որ պատվիրել էի նրանց կատարել, բայց նրանք չկատարեցին դրանք»:

Եվ Տերն ինձ ասաց. Դավադրություն է գտնվել Հուդայի մարդկանց մեջ և Երուսաղեմի բնակիչների մեջ: Նրանք վերադարձել են իրենց նախահայրերի անօրենություններին, որոնք հրաժարվեցին լսել իմ խոսքերը, և գնացին այլ աստվածների հետևից՝ նրանց ծառայելու. Բարայելի տունը և Հուդայի տունը խախտեցին իմ ուխտը, որ ես կապեցի իրենց հայրերի հետ:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Ահա նրանց վրայ չարիք պիտի բերեմ, որից չեն կարողանալու ազատվել. և թեև դեպի Ինձ պիտի աղաղակեն, նրանց չեմ լսելու: Այն ժամանակ Յուդայի քաղաքներն ու Երուսաղեմի բնակիչները պիտի գնան և աղաղակեն այն աստվածներին, որոնց խունկ են մատուցում, բայց նրանք ամենևին չեն փրկելու նրանց իրենց նեղության ժամանակ: Որովհետև, ո՛վ Յուդա, որքան քո քաղաքների թիվն է, այնքան էին քո աստվածները. և որքան Երուսաղեմի փողոցների թիվն է, այնքան սեղաններ կանգնեցրիք այդ ամոթալի բանի համար, այսինքն՝ սեղաններ՝ Բահադին խունկ ծխելու համար»:

Ուրեմն դու մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար, և նրանց համար մի՛ բարձրացրու աղաղակ կամ աղոթք, որովհետև ես չեմ լսելու նրանց այն ժամանակ, երբ նրանք իրենց նեղության պատճառով աղաղակեն ինձ: Երեմիա 11:1–14.

Թեկնածուների հարությունը, որպեսզի լինեն հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ, նույնացվում է Հայտնություն 11:11-ում, և նրանց վերջնական հավաքումը նույնացվում է Եսայիա 11:11-ում, իսկ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի արտաքին գիծը նույնացվում է Դանիել 11:11-ում. Կիրակնօրյա օրենքի վերաբերյալ որոմների դատաստանը նույնացվում է Եզեկիել 11:11-ում, իսկ այն պատիժն ու վախը, որ գալիս է հիմար կույսերի վրա, նույնացվում է Երեմիա 11:11-ում:

Այս ժողովրդի համար չադոթելու պատվերն է Մատթեոսի քսաներկրորդ գլխի վերջին համարների ճանապարհային նշանը, իսկ քսաներեքերորդ գլուխը ութ վայեր է մատնանշում ադվենտիզմի վրա: Քսաներեքերորդ գլուխը կամ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն է, կամ էլ կիրակնօրյա օրենքը: Այդ երկու ճանապարհային նշաններն էլ ամուսնության կատարման իրագործումն են, իսկ ամուսնությունը հարսի և փեսայի միջև է, որոնք միավորվում են մեկ մարմնի մեջ: Ամուսնության ամբողջական consummation-ը ներկայացնում է քավությունը, կամ «մեկ-դարձնելը»: Մարդը ստեղծվեց Աստծո պատկերով, և Նա ստեղծեց արու և էգ: Նրանց սերունդը ներկայացվում է տղամարդուց եկող քսաներեք քրոմոսոմներով և կնոջից եկող քսաներեք քրոմոսոմներով: Միասին նրանց քառասունվեց քրոմոսոմները կազմում են տաճարը: Յուրաքանչյուր անհատ տաճար է, որովհետև մի թե չգիտեք, որ դուք Տիրոջ տաճարն եք:

Ամուսնության կատարյալ միավորումը, երբ երկուսը մեկ են դառնում, երկու՝ քսաներեքից բաղկացած տաճարների միացությունն է, որպեսզի կազմվի քառասունվեցից բաղկացած մեկ տաճար: Քրիստոսը նա է, ով կառուցում է տաճարը, և Նա Իր եկեղեցին կառուցում է որպես իզական տաճար, որ միանա Իր արական տաճարին: Միացումը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ մարդկային տաճարը միանում է Աստվածայինին՝ Աստծո տաճարի Ամենասուրբ վայրում: «Քսաներեք»-ը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման խորհրդանիշն է, և այդ գործը սկսվեց քսաներեք հարյուր տարվա մարգարեության ավարտին: Մատթեոս քսաներեքը դատապարտության հռչակումն է Լառդիկեացի Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների դեմ, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարի կեղծ նմանակն են:

Հարյուր քառասունչորս հազարը այն ութերորդն են, որ յոթից է, և նրանք են, որ հարություն են առնում ութերորդ օրը, և նրանք են Նոյի տապանում եղած ութ անձինք, նրանք են Մեթի ութ սերունդները, և նրանց ճակատների վրա եղած կնիքը նախապատկերված էր թլփատությամբ, որ կատարվում էր ութերորդ օրը: Նրանք այն քահանաներն են, որ օծվում են ծառայության համար ութերորդ օրը, իսկ քսաներեքերորդ գլխում ադվենտիզմի վրա հռչակված ութ վայերը կեղծ ութերորդի դեմ հնչեցված դատավճիռ են:

Անխոհեմ կույսերի վրա հռչակված վայը նախորդվում է Աստծու ժողովրդի կնքմամբ՝ քսաներկուերորդ գլխի վերջին համարում: Քսաներկուերորդ գլուխը համապատասխանում է Ծննդոց գրքի քսաներկուերորդ գլխին, որովհետև Հին Կտակարանի առաջին գիրքը նախատիպում է Նոր Կտակարանի առաջին գիրքը: Մատթեոսի տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդ գլուխը ձգվող մարգարեական գծի սրտում, որը ներկայացնում է տասներկու գլուխ, և այդ տասներկու

գլուխներից վեցերորդը տասնվեցերորդ գլուխն է, որտեղ Միմոն Բարյոնայի անունը փոխվեց Պետրոսի:

Եվ ես էլ ասում եմ քեզ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Մատթեոս 16:18.

Մատթեոսի Ավետարանի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում կա 459 համար: Միջին համարը տասնվեցերորդ գլխի տասնյոթերորդ համարն է, սակայն այդ համարը չի կարելի առանձնացնել տասնութերորդ և տասնիններորդ համարներից, որովհետև դրանք մեկ արտահայտություն են:

Եվ Յիսուս պատասխանեց ու նրան ասաց. «Երանելի ես դու, Միմոն Բար Յովնա, որովհետև մարմինն ու արիւնը քեզ չյայտնեցին դա, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրայ ես պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն յաղթահարի: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները. և ինչ որ երկրի վրայ կապես, երկնքում կապուած պիտի լինի, և ինչ որ երկրի վրայ արձակես, երկնքում արձակուած պիտի լինի»: Մատթեոս 16:17-19.

Տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների բուն կենտրոնում գտնվում է քրիստոնեության համար հիմնարար ուխտային հայտարարությունը: Այդ հայտարարության մեջ Միմոնի անունը փոխվում է Պետրոսի, ինչը, երբ կիրառվում է անգլերեն լեզվի յուրաքանչյուր տառի զբաղեցրած թվային դիրքը՝ ինչպես, օրինակ, «a»-ն մեկ է, իսկ «z»-ն՝ քսանվեց, ցույց է տալիս, որ «p»-ն 16 է, «e»-ն՝ 5, և «t»-ն՝ 20, ապա մեկ այլ «e»-ն՝ 5, իսկ «r»-ը՝ 18: Երբ 16 X 5 X 20 X 5 X 18-ը բազմապատկում եք, ստացվում է 144,000, և Պետրոսի անվան փոփոխությանը վերաբերող հիշատակությունը՝ որպես ուխտային հարաբերության խորհրդանիշ, գտնվում է 16-րդ գլխի 18-րդ համարում, իսկ Պետրոսի անվան առաջին տառը 16 թիվն է, և վերջին տառը՝ 18 թիվը: Այս ամենը գտնվում է տասներկու գլուխների կենտրոնում, որոնք սկսվում են տասնմեկի խորհրդանիշով և ավարտվում՝ քսաներկուսի խորհրդանիշով:

Այդ գիծը նաև գտնվում է «Ծննդոց» գրքի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուրորդ գլուխներում, և այդ գծում կա 305 համար, ինչը ցույց է տալիս, որ տասնյոթերորդ գլուխը և տասնմեկերորդ համարը այդ գծի կենտրոնն են: Հին Կտակարանի առաջին գրքի այդ տասներկու գլուխների գիծը մատնանշում է Աբրահամի հետ ուխտը և ներկայացնում է ալֆայի գիծը, որը հանդիպում է օմեգայի գծին՝ Նոր Կտակարանի առաջին գրքի նույն գլուխներում: «Մատթեոս»-ում օմեգայի գծի կենտրոնը հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտային հարաբերության բարձրակետն է, որոնք այն ուխտի նշանն են, որ բարձրացվում է կիրակնօրյա օրերի ժամանակ: «Ծննդոց»-ի գծի կենտրոնական համարը ցույց է տալիս ոչ միայն կենտրոնական համարը, այլև Աբրահամի հետ եռակի ուխտի երկրորդ, կամ միջին, քայլը, և նույնքան կարևոր՝ ուխտի նշանը:

Եվ պիտի թլփատեք ձեր նախամաշկի մարմինը, և դա պիտի լինի ուխտի նշան իմ և ձեր միջև: Ծննդոց 17:11.

Այս հարցերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Այնուհետև, մինչ նա մաքրում էր հողն ու աղբը, կեղծ գոհարներն ու կեղծ դրամները բոլորը վեր բարձրացան և ամպի պես դուրս եկան պատուհանից, և քամին նրանց քշեց տարավ: Խառնաշփոթի մեջ ես մի ակնթարթ փակեցի աչքերս. երբ բացեցի, ամբողջ աղբը անհետացել էր: Թանկագին գոհարները, ադամանդները, ոսկե և արծաթե դրամները, առատությամբ ցրված էին ողջ սենյակով մեկ:»

«Այնուհետև նա սեղանի վրա դրեց մի արկղիկ՝ շատ ավելի մեծ և ավելի գեղեցիկ, քան նախորդը, և բուռ-բուռ հավաքեց գոհարները, ադամանդները, դրամները և նետեց արկղիկի մեջ, մինչև որ ոչ մեկը չմնաց, թեև ադամանդներից ոմանք ասեղի ծայրից մեծ չէին»:

«Այնուհետև նա ինձ կանչեց՝ «արի՛ և տե՛ս»:»

«Ես նայեցի սնդուկի մեջ, բայց տեսածից աչքերս շլացան: Դրանք փայլում էին իրենց նախկին փառքից տասնապատիկ ավելի: Ես կարծեցի, թե ավագի մեջ հղկվել էին այն ամբարիշտ մարդկանց ոտքերի տակ, որոնք դրանք ցրել և փռում մեջ կոխկրտել էին: Դրանք սնդուկի մեջ դասավորված էին գեղեցիկ կարգով, յուրաքանչյուրը՝ իր տեղում, առանց որևէ տեսանելի ջանքի այն մարդու կողմից, ով դրանք ներս էր գցել: Ես մեծ ուրախությունից աղաղակեցի, և այդ աղաղակը արթնացրեց ինձ»: Early Writings, 83.

«Դուք Տիրոջ գալուստը չափազանց հեռու եք դնում: Ես տեսա, որ վերջին անձրևը գալիս էր [այնքան հանկարծակի, որքան] կեսգիշերյան աղաղակը, և տասնապատիկ զորությամբ»: Spalding and Magan, 5.

Եվ իմաստության ու հասկացողության բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցնում էր նրանց, նրանց գտավ տասնապատիկ ավելի լավ, քան բոլոր մոզերն ու աստղագուշակները, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մեջ: Դանիել 1:20: